

Carl Friedmann – Kamp. Tekst A (zonder uitleg)

Uit: *Tralievader* (Van Oorschot, 1990, p. 5-6)

Kamp

Hij noemt het nooit bij de naam. Het kan Trebivor, Majdawitz, Soblinka of Birkenhausen hebben geheten. Hij spreekt van 'het kamp', alsof er maar één heeft bestaan.

'Na de oorlog,' zegt hij, 'zag ik een film over het kamp. Daarin zaten gevangenen voor hun ontbijt een eitje te bakken.' Hij slaat zich met de vlakke hand tegen het voorhoofd. 'Een eitje!' zegt hij schrill. 'In het kamp!'

Het kamp is dus een plaats waar geen eieren worden gebakken.

Veel meer nog dan een plaats is het kamp een toestand. 'Ik heb kamp gehad,' zegt hij. Daarmee onderscheidt hij zich van ons. Wij hebben waterpokken gehad en rode hond. En Simon heeft, nadat hij uit een boom was gevallen, wekenlang in bed gelegen met een hersenschudding.

Maar kamp hebben wij nog niet gekregen.

Meestal laat hij voor het gemak het verleden deelwoord weg. Dan zegt hij: 'Ik heb kamp,' alsof de toestand voortduurt. En eigenlijk is dat ook zo. Hij heeft nog steeds kamp, vooral in zijn gezicht. Niet zozeer in zijn neus of in zijn oren, hoewel die er groot genoeg voor zijn, maar in zijn ogen.

In de dierentuin heb ik een wolf gezien met zulke ogen. Hij liep in zijn hok heen en weer, van voor naar achter terug, naar de tralies toe en er vandaan. Ik bleef heel lang door de spijlen naar hem kijken.

Bezorgd ging ik op zoek naar Max en Simon. Zij hingen over het hek van de apenrots en lachten om een baviaan die met kiezelsteentjes gooide.

'Kom eens mee naar de wolf,' zei ik, maar zij toonden geen belangstelling. Pas toen ik begon te huilen, wilde Max mij schoorvoetend volgen.

'Nou,' vroeg hij verveeld, toen wij samen voor het wolvenhok stonden, 'wat is er met dat beest?'

'Hij heeft kamp!' snikte ik. Max wierp een blik door de tralies.

'Onmogelijk,' zei hij, 'wolven hebben geen kamp.'

Vervolgens trok hij aan mijn hand, ik moest mee naar de apen.

Toen mijn moeder bij onze thuiskomst mijn betraande wangen zag en naar de reden van mijn verdriet informeerde, haalde Max zijn schouders op.

'Die is nog te klein voor de dierentuin.'